

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R. S. H. (H.)**

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 26 maja 2020 r.,

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt IV K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego R. S. H. kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

R. H. wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt IV K (...), został uznany za winnego tego, że:

I. w okresie od dnia 21 marca 2004 r. do dnia 31 stycznia 2006 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. W. , kierował zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu dystrybucję znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, iż w ramach utworzonej hierarchicznie struktury grupy, zlecali zadania i czynności oraz kierowali ich wykonaniem przez podległych im członków grupy, to jest dokonania czynu, wyczerpującego

dyspozycję art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. i za to skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności;

II. w okresie od dnia 21 marca 2004 r. do dnia 31 stycznia 2006 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. W. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie nie mniejszej niż 10 kg oraz znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o masie nie mniejszej niż 200 g i tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 4.500 sztuk, w ten sposób, że zbył je innym nieustalonym i ustalonym osobom, w tym P. Z. , celem ich dalszego wprowadzenia do obrotu, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz czynu tego dopuścił się w ciągu jednego miesiąca i czterech dni po odbyciu w okresie: od dnia 9 grudnia 2000 r. do dnia 1 sierpnia 2002 r. oraz od dnia 19 września 2002 r. do dnia 17 lutego 2004 r. kary czterech lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 15 maja 2003 r. w sprawie sygn. akt IV K (...) za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., to jest dokonania czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r. poz. 783) w zw. z art 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r. poz. 783) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazany na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 50 zł. Nadto, orzeczono wobec oskarżonego R. S. H. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z tego przestępstwa w kwocie 189.800 zł.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych wymierzono oskarżonemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego R. H. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez skazanie oskarżonego za czyn zarzucony mu w pkt II, pomimo tego, że zachowania oskarżonego wskazane w tym zarzucie są tożsame z czynem (stanowią czyn współukarany), za który oskarżony został prawomocnie skazany w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w L. IV Wydział Kamy w sprawie sygn. akt IV K (...), w zakresie w jakim od wiosny 2005 roku daty dziennej bliżej nieustalonej do czerwca 2006 roku, w tym od stycznia 2006 roku do 11 czerwca 2006 roku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, na terenie Holandii i Belgii, a także w Ś., woj. (...), L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi, tj. marihuany o łącznej masie co najmniej 72 kg, w ten sposób, że zlecał ustalonej osobie odebranie telewizorów, w których ukryty był środek odurzający i uczestniczył w ich przekazaniu na terenie Holandii i Belgii, a następnie organizował jego przekazanie kolejnym ustalonym i nieustalonym osobom, przy czym uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną dowodów, poprzez dokonanie przez Sąd, wbrew zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych w swej treści, niespójnych, wzajemnie się wykluczających wyjaśnień i zeznań P. Z. , a mianowicie uznaniu za wiarygodne i przekonujące wyjaśnień P. Z. w części, w jakiej Sąd I instancji przyjął, że pokrywają się z tezami zawartymi w treści aktu oskarżenia, w sytuacji, gdy złożone przez niego wyjaśnienia na etapie postępowania przygotowawczego, a następnie zeznania, zawierają liczne sprzeczności, świadek notorycznie zmieniał oświadczenia co do przebiegu zdarzeń, w związku z czym nie sposób obdarzyć walorem wiarygodności jego wyjaśnień i zeznań w sprawie dotyczących okoliczności zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania;

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną dowodów, poprzez dokonanie przez Sąd, wbrew zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, jednostronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, a mianowicie przyjęcie, iż R. H. kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu dystrybucję środków odurzających i substancji psychotropowych, bowiem w ramach zarządzania grupą wydawał polecenia i nadzorował wykonanie poszczególnych zadań przez podległych jemu członków grupy, koordynował działania grupy, dostarczał narkotyki w umówione miejsce, jak również je nabywał, w sytuacji, w której zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocena działań oskarżonego powinna prowadzić do wniosku, iż te zachowania były niczym innym jak wprowadzeniem do obrotu środków odurzających i w żadnej mierze nie może być uznana za zachowanie świadczące o przynależności do grupy przestępczej i realizowanie celów grupy, a tym bardziej kierowania zorganizowaną grupą przestępczą;

4. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpieniu jej dowolną oceną dowodów poprzez wybiórcze i dowolne dopasowanie dowodów na potwierdzenie przyjętej przez Sąd wersji zdarzeń z pominięciem materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonego, a nadto oparcie się na dowodach sprzecznych w swej treści uznając je jednocześnie za w pełni wiarygodne, a nadto dokonanie sprzecznych w swej treści ustaleń, co doprowadziło do uznania oskarżonego winnym zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, to jest:

- przyjęcie, iż R. H. od 21 marca 2004 roku do 31 stycznia 2006 roku wprowadzał do obrotu amfetaminę i tabletki ekstazy zbywając je P. Z. i innym osobom, w sytuacji, w której jednocześnie Sąd ustalił, iż od sierpnia bądź września 2005 roku P. Z. zaczął nabywać w/w substancje od R. W. , co więcej dopiero w

okresie od września 2005 roku do 28 stycznia 2006 roku miało zdaniem Sądu dochodzić do kontaktu telefonicznego pomiędzy W. a Z. i H. ;

- przyjęcie, iż R. H. podczas wyjazdów R. W. dostarczał środki psychoaktywne P. Z. niejako w zastępstwie R. W. , który miał określać go jako współnika w interesie narkotykowym, w sytuacji, w której przeczą temu dowody zgromadzone w trakcie niniejszego postępowania, ponadto Sąd nie ustalił ani nie wskazał od kiedy miało dochodzić do spotkań R. H. z P. Z. , skoro Sąd wskazuje, że dopiero od sierpnia bądź września 2005 roku zaczęło dochodzić do sprzedaży amfetaminy i tabletek ekstazy przez R. W. ;

- przyjęcie, iż wyjaśnienia R. H. w sposób oczywisty nie odpowiadają prawdzie, bowiem twierdzi, że został skazany za ten sam czyn, co stoi w sprzeczności z wyrokiem Sądu Okręgowego, w sytuacji, w której R. H. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w L. za działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w okresie od wiosny 2005 roku do 11 czerwca 2006 r.;

- przyjęcie, iż wyjaśnienia R. H. są niewiarygodne, bowiem wyjaśnił, że doszło do nieprawidłowości w czynnościach procesowych funkcjonariusza M. P. , co w sposób oczywisty nie odpowiada prawdzie, w sytuacji, w której sam funkcjonariusz M. P. przyznał podczas postępowania, przesłuchiwany w charakterze świadka w sprawie sygn. akt IV K (...), iż doszło do kopiowania protokołów przesłuchania podejrzanego;

5. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 2 § 2 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. poprzez nie wykorzystanie przewidzianych prawem środków zmierzających do wyjaśnienia istotnych dla sprawy okoliczności i brak przeprowadzenia przez Sąd dowodów z urzędu celem wyjaśnienia i usunięcia wątpliwości, a także dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych, jak również nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z uzupełniającego przesłuchania tj. P. Z. i M. P. , w celu wyjaśnienia sprzeczności, co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego winnym zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów;

6. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez brak należytego wskazania na jakich dowodach Sąd wydając wyrok w niniejszej sprawie się oparł i dlaczego innym dowodom odmówił waloru wiarygodności, jak również polegające na sporządzeniu uzasadnienia w sposób uchybiający wymogom sformułowanym w przepisie, dokonaniu pobieżnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, poprzez:

- brak należytego uzasadnienia tezy, iż wyjaśniania oskarżonego są jedynie przyjętą przez oskarżonego linią obrony;

- nienależyte odniesienie się do wyjaśnień oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, w których stanowczo i konsekwentnie zaprzeczał, aby kierował grupą przestępczą, a powyższe znajduje potwierdzenie w zeznaniach wszystkich świadków przesłuchanych przez Sąd w niniejszym postępowaniu, z wyjątkiem części zeznań i wyjaśnień świadka P. Z. oraz nieosobowych dowodach zgromadzonych w trakcie postępowania, w szczególności nagrań z kontroli operacyjnej;

- brak należytego uzasadnienia, z jakich powodów Sąd uznał zeznania P. Z. za wiarygodne, przy jednoczesnym uznaniu, iż zeznania pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków i wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie, w jakim są sprzeczne z zeznaniami P. Z. , nie są wiarygodne, nie wskazując zgodnie z wymogami określonymi w przepisach karnoprocesowych z jakimi;

7. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż:

- przyjęcie, iż R. H. od 21 marca 2004 roku do wiosny 2005 roku zbył P. Z. środki odurzające, celem ich dalszego wprowadzenia do obrotu, w sytuacji, w której zarówno z wyjaśnień oskarżonego jak również z zeznań i wyjaśnień P. Z. wynika, iż w tym okresie nie znał R. H. , a poznali się w maju 2005 roku;

- R. H. w okresie od 21 marca 2004 roku do 31 stycznia 2006 roku kierował zorganizowaną grupą przestępczą i w ramach swojej roli wydawał polecenia P. Z. , koordynował działania grupy, nadzorował wykonywanie zadań przez podległych członków grupy, nabywał i przekazywał innym osobom narkotyki do dalszej

dystrybucji, w sytuacji, w której żaden ze zgromadzonych dowodów w sprawie nie wskazuje, aby kiedykolwiek zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona przestępstwa określonego w przepisie art. 258 § 3 kk, w szczególności wobec treści zeznań i wyjaśnień P. Z. , które Sąd uznał za wiarygodne, a w których świadek zeznał, iż R. H. o niczym nie decydował, przyjeżdżał jedynie po pieniądze i wszystko ustalał nie z R. H. a z R. W. ;

- przyjęcie, iż R. H. za pośrednictwem P. Z. przekazywał pozostałym osobom informacje co do dat, miejsc przekazania im poszczególnych porcji narkotyków, w sytuacji, w której wskazane pozostałe osoby nie miały wiedzy ani świadomości istnienia osoby R. H. i nie miały żadnej świadomości, iż uczestniczą w jakiegokolwiek zorganizowanej grupie przestępczej, co więcej sam P. Z. w swoich depozycjach wskazuje, iż R. H. nie interesowało, co robi z dostarczonymi narkotykami.

W konsekwencji, w apelacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w zakresie czynu z pkt. II wyroku, tj. w okresie od wiosny 2005 roku daty dziennej bliżej nieustalonej do 31 stycznia 2006 roku, a w pozostałym zakresie czynu z pkt II wyroku jak również czynu z pkt. I obrońca wniósł o zmianę orzeczenia i uniewinnienie R. H. od zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt II AKa (...) zmienił zaskarżony wyrok poprzez przyjęcie, że podstawą rozstrzygnięć były zgodnie z art. 4 § 1 k.k. przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005, Nr 179, poz. 1485) oraz Kodeksu karnego obowiązujące w chwili czynu, zaś w pozostałym zakresie orzeczenie to utrzymał w mocy.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanego, w której zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w całości i podniósł zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, poprzez:

1. „nienależyte rozważenie zarzutów podniesionych w apelacji w pkt. 1-6, skutkujące naruszeniem przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 420 k.p.k., art. 424 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. i art. 433 § 1 i 2 k.p.k., a nadto tylko częściową i

dowolną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podczas rozpoznania zarzutów apelacji, a w konsekwencji powielenie przez Sąd odwoławczy błędnej oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy w L. , poprzez zaaprobowanie niesłusznych, dokonanych wbrew zasadom logiki, wniosków Sądu I instancji, poczynionych z pominięciem istotnej, korzystnej dla R. H. części materiału dowodowego, który w stopniu oczywistym wskazuje na to, że R. H. został skazany za czyn zarzucony mu w pkt II, pomimo tego, że zachowania skazanego wskazane w tym zarzucie są tożsame z czynem, za który został on prawomocnie skazany w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w L. IV Wydział Kamy w sprawie sygn. akt IV K (...), w zakresie w jakim od wiosny 2005 roku daty dziennej bliżej nieustalonej do czerwca 2006 roku, w tym od stycznia 2006 roku do 11 czerwca 2006 roku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, na terenie Holandii i Belgii, a także w Ś., woj. (...), L. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w wewnątrzgrupowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi, tj. marihuany o łącznej masie co najmniej 72 kg, w ten sposób, że zlecał ustalonej osobie odebranie telewizorów, w których ukryty był środek odurzający i uczestniczył w ich przekazaniu na terenie Holandii i Belgii, a następnie organizował jego przekazanie kolejnym ustalonym i nieustalonym osobom, przy czym uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu; ponadto nie obejmował on swoim zamiarem uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej, a tym samym nie był jej kierownikiem, przy czym ocena działań oskarżonego powinna prowadzi do wniosku, iż te zachowania były niczym innym jak wprowadzeniem do obrotu środków odurzających i w żadnej mierze nie może być uznana za zachowanie świadczące o przynależności do grupy przestępczej i realizowanie celów grupy, a tym bardziej kierowania zorganizowaną grupą przestępczą;

2. przepisu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowiek i Podstawowych Wolności poprzez rażąco nienależyte rozważenie zarzutów z pkt. 1-6 zawartych w apelacji obrońcy polegające na błędnej ich ocenie jak też na fragmentarycznym ustosunkowaniu się

do nich bez dostrzeżenia pełnej ich treści, a ponadto w sposób wysoce ogólnikowy, w konsekwencji niewystarczające wskazanie powodów, dla których apelacja obrońcy odnośnie powołanych zarzutów uznana została za niezasadną, które to zaniechanie w istotny sposób naruszyło prawo skazanego do rzetelnego procesu.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym (tak w oryginale – przyp. SN).

W odpowiedzi na wniesioną kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w L. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i w związku z tym została oddalona – na podstawie przepisu art. 535 § 3 k.p.k. – na posiedzeniu, bez udziału stron.

Sąd Najwyższy w całej rozciągłości podziela argumentację zawartą w sporządzonej przez oskarżyciela publicznego odpowiedzi na kasację, a ponieważ została ona doręczona stronom postępowania do niej się w tym miejscu odwołuje nie znajdując powodów do jej powielania.

Jedynie gwoili uzupełnienia zwrócić należy szczególną uwagę na następujące okoliczności.

Skarga w pkt 1 sprowadza się przede wszystkim do powielenia zarzutu naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., który – jeżeli dokładniej przeanalizować jego opis – stanowi niedopuszczalny w kasacji zarzut oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie możliwości kwalifikacji jednego z czynów przypisanych skazanemu pod określony przepis prawa. Jest to więc zarzut właściwy podstawie z art. 438 pkt 3 k.p.k. Wskazuje na to fragment jego opisu, w którym skarżąca podnosi rzekomą błędną ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy w L. w niniejszej sprawie co do czynu, za który R. H. został skazany wcześniej przez ten sam Sąd w sprawie IV K [...] /08. Zarzut ten nie sprowadza się zatem do oceny zgodności opisu czynu z jego kwalifikacją prawną, co mógłby Sąd

Najwyższy kontrolować, choćby w zakresie takim, jaki został częściowo opisany zarzutem kasacyjnym, ale o ustalenia faktyczne, które stanowiły podstawę opisów czynów zawartych w obu wyrokach. Skarżąca zdaje się to wszakże dostrzegać, bowiem do obszernego wyводу Sądu odwoławczego w zakresie rozpoznania apelacyjnego zarzutu naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., który przedstawił ten sąd, w zasadzie się nie odnosi się wcale powielając argumenty podnoszone uprzednio w zwykłym środku odwoławczym. Tymczasem wywód zaprezentowany przez Sąd Apelacyjny w (...) oparty jest na prawidłowej wykładni przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2019.852 t.j. – dalej w tekście powoływana jako u.p.n.). Rzeczą dotyczy art. 56 ust 3 i art. 4 pkt 34 u.p.n. oraz art. 55 ust. 3 u.p.n. i art. 4 pkt 33 u.p.n. Przestępstwo wymienione w przepisie z art. 56 ust. 3 u.p.n. może być popełnione w formie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub innych substancji wymienionych w tym przepisie, albo uczestniczenia w takim obrocie. Przepis ten jest również jednolicie rozumiany w doktrynie prawa karnego (por. np. B.Kurzępa, Komentarz art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, LEX, teza nr 1). Natomiast przestępstwo stypizowane w art. 55 ust. 3 u.p.n. to branie udziału w wewnątrzwspólnotowym nabyciu środków odurzających lub substancji psychotropowych znacznej ilości, mającej w tym wypadku postać przewozu marihuany z terenu innych państw europejskich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Skoro więc czyn z wyroku IV K 394/08 polegał na zdefiniowanym w art. 4 pkt 33 u.p.n. wewnątrzwspólnotowym nabyciu środków odurzających, zaś w sprawie obecnej na określonym w art. 4 pkt 34 u.p.n. wprowadzeniu ich do obrotu to mamy do czynienia z odmiennymi zdarzeniami historycznym, i nie ma w takim wypadku znaczenia, że wspólne są niektóre ich elementy (np. częściowo czas i rodzaj jednego z narkotyków). W teorii prawa wyraźnie wskazuje się, że definicje legalne stanowią samodzielne dyrektywy językowej metody wykładni prawa, bowiem rozumiane w takim charakterze są normami prawnymi szczególnego rodzaju. Nakazują przyjęcie znaczenia określonego przez ustawodawcę i w znaczący sposób służą redukcji nieostrości semantycznej tekstu prawnego (tak M. Zieliński, Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki, Warszawa 2006, s.210-211). Wprawdzie przepisy ustanawiające definicje legalne podlegają wykładni jak wszystkie inne, ale ich cechą

charakterystyczną jest zasygnalizowana już redukcja wieloznaczności tekstu i nakaz przyjmowania znaczenia określonego przez ustawodawcę (por. A. Kotowski, Wykładnia orientacyjna, Warszawa 2018, s.333). Tym samym kwalifikacja określonego stanu faktycznego pod znaczenie „zdefiniowane” przez ustawodawcę nakazuje organom stosującym prawo uznać je jako konieczny element wyrażenia rekonstruowanego jako norma prawna, która jest podstawą, jak w tym przypadku, określenia odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Pole do indywidualnej oceny pojawia się więc nie na etapie wykładni prawa, ale w ramach oceny dowodów i kwalifikacji stanu faktycznego w tym wypadku pod normę z art. 56 ust. 3 u.p.n., a w sprawie o sygn. akt IV K [...]08 – z art. 55 ust. 3 u.p.n. Wskazuje to na okoliczność sygnalizowaną powyżej, tj. że zarzut formułowany przez autorkę kasacji jest nie tylko bezzasadny w świetle rozważań sądu odwoławczego, co w istocie nieuprawniony, mając na względzie treść art. 523 § 1 k.p.k.

Podzielając jednocześnie pełny wywód Sądu Apelacyjnego w (...) dotyczący omawianej w tym miejscu materii tak w zakresie braku podstaw do stwierdzenia – w odniesieniu do czynu zakwalifikowanego przez sąd *meriti* jako występki z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. – wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci *res iudicata*, jak i zastosowania konstrukcji czynu współukaranego, której to argumentacji skarżąca w najmniejszym stopniu nie podważyła, zarzut sformułowany w pkt 1 kasacji uznać należało za całkowicie bezzasadny, a nawet sytuujący się – jak to zauważono wyżej – na granicy dopuszczalności.

Zarzut z pkt 2 dotyczący naruszenia – określając rzecz ogólnie – zasady rzetelnej kontroli odwoławczej i następnie zasady rzetelnego procesu podniesiony został całkowicie gołosłownie. Nawet pobieżna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) prowadzi do przekonania, że o naruszeniu tak normy z art. 433 § 2 k.p.k., jak i z art. 457 § 3 k.p.k. nie może być w realiach niniejszego postępowania mowy. Sąd drugiej instancji rozpoznał wszystkie zarzuty podniesione w zwykłym środku odwoławczym. Sporządzone w niniejszej sprawie uzasadnienie wyroku sądu instancji *ad quem* w sposób wyczerpujący, zgodnie z przywołanymi przepisami, wyjaśnia, dlaczego sąd odwoławczy nie uwzględnił zarzutów apelacyjnych. Dodatkowo wypada nadmienić, że skarżąca formułując zarzut

naruszenia art. 457 § 3 w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. kwestionuje by sąd odwoławczy rozpoznał zarzuty apelacyjne w taki sposób, który uzasadnia przyjęcie, że kontrola instancyjna została przeprowadzona w sposób poprawny. Wniosku takiego nie sposób wyprowadzić z lektury uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego. Zarzutowi temu przeczy z kolei jego opis, bowiem autorka kasacji wywodzi, że sąd ten dokonał kontroli instancyjnej w sposób ogólnikowy, co pomija zakaz formułowania takiego zarzutu mając na względzie treść art. 537a k.p.k. Innymi słowy, ogólnikowość uzasadnienia sądu odwoławczego (która w żadnym razie nie występuje w niniejszej sprawie) nie pozwala obecnie wydawać Sądowi Najwyższemu orzeczenia kasatoryjnego. Celem zaś postępowania kasacyjnego nie może być ponowne wywoływanie kontroli zwyczajnej orzeczenia sądu *meriti*, zaś do takiej konkluzji prowadzi analiza zarzutów niniejszej kasacji.

Mając powyższe na uwadze kasację oceniono jak we wstępie, obciążając skazanego – art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego.